

det er et flot og et godt stykke arbejde, de har lavet.

Lad mig så beskæftige mig med et par enkelte elementer. Jeg kan ikke lade være med at starte med det, hr. Per Kaalund bringer ind blandt mange andre ting, som jeg stort set er enig i, og derfor kommenterer jeg selvfølgelig det, som jeg specielt ikke er helt enig i.

Det var jo det med § 27. Det er den der bemyndigelse til forsvarsministeren om, at han under helt ekstraordinære forhold, hvis det er nødvendigt, kan sige, at tjenestegørende personale ikke må deltage i politiske foreninger eller møder. Og se, jeg kunne måske lidt bedre forstå, at hr. Per Kaalund bragte det op, hvis det var en ny bestemmelse, vi satte ind her i år 2004, men det er det altså ikke.

Bestemmelsen blev i sin tid sat ind, da Anker Jørgensen var statsminister, og da hr. Kjeld Olesen fra Socialdemokratiet var forsvarsminister, og den blev også dengang sat ind efter overvejelser, ikke fordi man troede, at der blev brug for den, men der var en lille risiko for, at der måske med nogle få procents chance kunne blive brug for den i fremtiden, og så var det bedre at have den end at skulle til at opfinde den.

Derfor har den jo stået fuldstændig uantastet i de her 31 år, og den har været administreret af hr. Kjeld Olesen og hr. Poul Søgaard og hr. Orla Møller, tre gode tidligere socialdemokratiske ministre, og i det sidste tiår har hr. Hans Hækkerup jo siddet i 8-9 år som forsvarsminister, og hr. Jan Trøjborg har også været forsvarsminister. Og alle disse socialdemokratiske forsvarsministre har jo selvfølgelig kendt den bestemmelse og har ikke ønsket at fjerne den, fordi der kunne være en mulighed. Derfor synes jeg, det virker lidt mærkeligt, at man nu pludselig, når man selv har indført den og ikke nogen socialdemokrater tidligere har ønsket den væk, så siger, at det er et stort problem.

Jeg indrømmer, at det ikke er den største sag, så jeg vil meget gerne debattere det både her og i udvalget og analysere det osv. Det er ikke den vigtigste paragraf i loven, men jeg synes, der alligevel skal rimelig gode argumenter til, for at vi pludselig fjerner noget, som har været der i mange år, og hvor sandsynligheden for, at det bliver brugt, er lille, men hvor jeg har en kæmpe tiltro til, at hvis vi skulle komme i den situation, så er det fuldstændig lige meget, hvem der er forsvarsminister, om det var en af de seks tidligere socialdemokratiske ministre, jeg har nævnt, eller det er hr. Per Kaalund, eller det er den nu-

værende, hr. Søren Gade, så vil den forsvarsminister kun administrere den i den ånd, den er lagt, ellers ville det jo være tåbelighedens triumf, og den er der ingen af de personer, jeg har nævnt, der ville skabe.

Kl. 17.05

Så lad mig sige, at jeg synes, det er godt, at man afkriminaliserer nogle af de ting, der tidligere kunne give straffe, og i stedet for bruger disciplinarmidler, også fordi disciplinarmidler er hurtigere at give, og det, der er vigtigt med enhver sanktion, uanset om det drejer sig om noget civilt eller militært, er, at den kommer så hurtigt som overhovedet muligt, mens forbryderen – i gåseøjne – ham eller hende, der har gjort et eller andet, der er galt, er klar over, hvorfor de nu får denne her oven i nøden eller den ekstra vagt, eller den bøde på 1.000 kr. Det er bedre, at den kommer dagen efter, end at det skal vente 2, 3 eller 4 måneder. Og samtidig har vi så indbygget det, at ethvert disciplinarmiddel kan ankes til disciplinarnævnet og eventuelt til den civile domstol, hvis man stadig væk føler, der er grund til det.

Så lyttede jeg jo også som andre til hr. Søren Krarups tale. Jeg synes, der var mange gode elementer i den. Jeg indrømmer også, der var enkelte elementer, jeg var rygende uenig i, sådan er det jo indimellem. Jeg har ikke været i den kongelige livgarde, jeg var ved husarerne, men jeg tror såmænd ikke, det har været så forskelligt på det tidspunkt. Men lad mig vende mig til udgangspunktet. Jeg tror, at der, hvor der var mange, der spidsede ørerne lidt, var ved paragraffen om, at det nu bliver forbudt ikke at bruge sin myndighed, altså at det nu bliver strafbart, hvis officerer, der eksempelvis er klar over, at nogle af sergenterne i kompagniet eller nogle af de menige gør noget, der er klart ulovligt, undlader at gribe ind. Det synes jeg er godt og rigtigt.

Det er min erfaring, at der har været enkelte tilfælde i fortiden, og det kan vel også tænkes i fremtiden, hvor der er nogle steder, hvor der saftsuse... nå, undskyld! hvor der helt bestemt burde være grebet ind, men ikke blev det. Og når hr. Søren Krarup siger, at man skal kunne tåle noget, så ja, det er nu min erfaring, at det kan soldater også i 2004. De kan godt tåle, at de får det, som man i civil sprog ville kalde en ski-dødballe, der kommer fra hjertet. Men det, man ikke skal tåle efter min mening, hverken da jeg var soldat og heller ikke i 2004, er det, der er nogle enkelte befalingsmænd eller enkelte offi-